

јудејским. (Јездра, I, 8). У хроникама из XIV в. Роберта зову "Роберт женевски". При обрнутом читању он је могао да постане ССВСР. Он је на челу "најамничке бретонске банде... за опште завођење поретка (у време повратка у Рим - А.Ф.)" [132, т. 1, стр. 137]. "Све то понесе Сасавасар кад се врати из Вавилона у Јерусалим" (Јездра, I, 11). Вероватно "зороваељ" просто значи "цар вавилонски" (цезар - ББЛ).

6) По повратку престола у Рим наступа "дубока криза религије" [132, т. 1, стр. 142]. Њена кулминација је познати сабор у Констанцу (1414. год.), који је сазван зато да би се "учинио крај не само тропаству, него и јересима..." [132, т. 1, стр. 146]. Подсетимо се да се у црквеној литератури црква неретко идентификује са "женом", "невестом". Библија описује "велики скуп" (сабор?), који је уследио по повратку у Јерусалим, и на коме се водила борба с оним богославцима који су "узели жене туђинке". Могуће је да је реч о борби с јересима - "туђим женама", тј. с "туђим религијама". Библија том скупу придаје велики значај (Јездра). "Јер узеше кћери њихове себи и синовима својим, те се помијеша свето сјеме с народима земаљским; и рука свештеничка и главарска бјеше прва у том пријеступу" (Јездра, IX, 2). Јездра (главни свештеник, в. књ. Јездрину, VII) се моли за ослобођење од "жена туђинки", и тада "скупи се к њему велико мноштво... скупише се сви људи од Јуде... Исповиједите се... И сав збор одговори и рече иза гласа: како нам каза учинићемо" (Јездра, X, 1, 9-12). "А ко не би дошао за три дана... да се одлучи (в. изопштења тог периода у XIV в.! - А.Ф.)" (Јездра, X, 8). Даље Библија наводи спискове оних који су згрешили узимајући "жене туђинке"

7) Књигама Јездрином, Немијином и о Јестири завршава се историјско пришедање Старог завета, тј. низ описаних догађаја се прекида негде почетком XV в. (в. сл. 17.2).

Примедба. Померањем уназад за 333 године, Империја из X-XIII в. се поклапа с империјом Карла Великог (Каролинзи) (в. зону бр. 16 на сл. 17.1). Не задржавајући се чак ни на кратком сажетку, наводимо Колраушев текст: "Ми задржавамо (тј. чувамо - А.Ф.) те надимке (реч је о именима Клодовика, Пипина Еристалског, итд. - А.Ф.), као например Пипин Ланденски, Еристалски, Карло Мартел и др., зато што су општеприхваћени и од свих употребљавани, али треба напоменути да су они касније смишљени и у историјским споменицима из тог времена опште се не сусрећу" [63, т. 1, стр. 137].

Навешћемо неке резултате. Прецизивања хроника је, по свој прилици, заиста било, као што то тврди традиција. Тај процес се није разликовао од процеса писања савремених истраживања, прегледа, монографија: сваки следећи аутор пише свој рад ослањајући се на текстове претходника. При томе је хроничар ретко кад претходникову схему подвргавао комплетној ревизији, јер је то изискивало огроман труд. Очигледно је да се основна груба схема прихватала "на поверење". Ако је у неком тренутку хроничар учинио природну грешку (на пример, помешавши два Рима, в. горе) и написао погрешну продужену хронику (спој неких двеју претходних хроника), онда су његови ученици настављали с повећавањем грешке, додајући тој "хроници" нове слојеве и можда и сами правећи нове грешке (генерисане том првом грешком), које су изазивале нова продужавања "уцбеника античке историје". Процес се завршио формирањем традиционалне хронологије,